

Gudstjeneste i Tjæreby & Lille Lyngby Kirke

den 18. februar 2018

Kirkedag: 1.s.i fasten

Tekst: 1 Mos 4,1-12; Jak 1,9-16; Luk 22,24-32

Salmer:

Tjæreby: 614 * 698 * 613 * 192,9 * 624

LL: 614 * 698 * 289 * 613 * 192,9 * 624

Mig og min kone havde for nogen tid siden en samtale, foranlediget af et eller andet, vi så i TV, som jeg ikke kan huske, hvad var. Men det handlede om at have en fremtrædende position. Det blev fremstillet og fremført på en sådan måde, at jeg blev temmelig harm, og spurgte hende i TV, ”Hvad er der galt med bare at passe sin dont? Hvad er der galt med at være en af de mange? Hvad er der galt med at stå ved den samme maskine år ud og år ind?” Damen i TV svarede mig selvfølgelig ikke. Men det gjorde min kone fra den anden ende af sofaen. ”Det kan du sagtens sige, du, som altid står i en fremtrædende position.” Det blev så en længere samtale om blandt andet præstens rolle, men også om, og det var jo egentlig mit ærinde til TV-damen, inden min kone blandede sig, den trend, der er imellem os mennesker, at vi hele tiden skal være på vej, og vi skal hele tiden helst være et skridt foran i forhold til i går og i forhold til de andre.

Det kan jeg godt se det fornuftige i, hvis man deltager i OL. Her er det ikke nok at være med, man skal også helst vinde. Og nummer to er jo den første taber, har den navnkundige håndboldspiller Anja Andersen en gang sagt. Jeg synes, de skulle lade mig komme med til OL, for så blev alle de andre fritaget for at blive sidst. Her de første to måneder af året, der vrirler det også med reklamer for fitness. Der er jo ikke noget galt i fitness; men en af reklamerne har som udgangspunkt,

hvor vil du være om et eller andet angivet tidspunkt? Min anke er jeg'et. Jeg er udgangspunkt for mit liv, og jeg er målet for mit liv. Derfor falder det åbenbart rigtig mange mennesker lige for at tale lige så forkert, som jeg indledte prædikenen med at sige 'mig og min kone'. Et er, at mit 4-årige barnebarn siger mig og far. Men voksne mennesker bruger det også mere og mere. Mig og.... Jeg tror ikke, det er mangel på grammatiklære i skolen, jeg tror heller ikke det er mangel på god opdragelse. Desværre tror jeg, det er ganske naturligt og ligger lige for, for det handler jo om mig og de andre. Livet handler om mig og de andre. Hvad får jeg ud af livet? Hvad får jeg ud mit job? Hvad får jeg ud af mit parforhold/ægteskab? Hvad får jeg ud af gruppearbejdet? Kan jeg se mig selv i dette? Mig, mig og atter mig – og så mig i forhold til dig. Hvem af os er størst?

Fra tid til anden er der en reklame i TV, hvor nogle børn sidder og gør sig store i forhold til hinanden, begrundet i deres fædres positioner. Jeg kan ikke huske, hvorfor de to første børn synes, at deres fars position skulle berettige dem til at bryste sig. Men den tredje dreng mener absolut, at hans far er den største, for han er holdt op med at drikke. Der er ikke ret mange mennesker, der holder op med at drikke for deres egen skyld. De fleste gør det for andres skyld. Det handler ikke om dem, mange af dem har faktisk ret så ondt af dem selv, og synes, at det er synd, at de ikke må drikke. Men kærligheden til de andre er større end selvmedlidenheden.

Og alt dette er slet ikke noget nyt. Det er ikke en ny trend i samfundet. Det har altid været sådan. Mig og...

”Apostlene kom også i strid om, hvem af dem, der skulle regnes for den største.” Jeg må indrømme, at jeg er så irriteret over den sætning i dagens evangelium. Og stod det til mig, så blev den slettet i censuren. Nu står det heldigvis ikke til mig, og

forhåbentlig bliver den aldrig slettet. Men det irriterer mig, at denne flok af mænd, kaldet til at vandre med Jesus, og man kan jo godt sige, at de på sin vis i forhold til så mange andre, har en form for fremtrædende plads hos Jesus; Jesus, som de selv har bekendt overfor, at de anser ham for at være den højeste, Guds Søn, Messias, de er i samværet med Jesus med helt inde i det aller helligste i Gudsriget, de skulle på en måde være nogle, vi kunne bygge vore liv og eksempler på, de skulle foregå med et godt eksempel, de blev grundpillerne i eftertidens kirke, de skal sidde på Himlens troner og dømme Israels tolv stammer, og så kommer de op at skændes om, hvem af dem, der regnes for den største. Discipelflokken er pludselig en flok børnehavebørn, der måler hinanden efter antallet af lommer i flyverdragterne. De står garanteret også og fremfører deres argumenter med ordene: Jamen, mig og Jesus... Dét ødelægger bare billedet, idealbilledet. Men med udgangspunkt i dagens evangelium, er det jo ikke så mærkeligt, at kirkehistorien og kirkelivet byder på utallige kriser og konflikter, hvor kirkens folk kævles om, hvem der regnes for størst og vigtigst, når selv discipelflokken strides om det.

Til gengæld bestyrker det os i at have fokus på, at Bibelen handler ikke om mennesker, den handler om Gud, om Jesus og om Helligånden. Og den handler om Den treenige Guds forhold til mennesker. Bibelen handler ikke om mig og Jesus, men om Jesus og mig.

Bibelen handler ikke om mennesker. Men den handler også om, hvordan mennesker hele tiden har det svært med det med Gud og os. Hvad var der galt med Kain? Vi ved ikke, hvorfor Gud ikke tog imod Kains offergave. Altså helt ærligt! Nu har han ofret, han har afstået noget af sit eget til Gud, og så tager Gud ikke imod. Det ligner heller ikke noget. Jeg er fortaler for, at man i fastetiden fylder noget påske-indhold ind. At man

forbereder sig til påsken. Det kan i nogle tilfælde måske betyde, at man skal pille noget andet ud af sit liv i den korte periode, fastetiden er, 40 dage, for at få mere tid eller mere fokus på den forestående påskehøjtid. Jeg tror, at det er befordrende for ens påskeglæde, og påsken er den største og vigtigste højtid i kristenheden, så der er meget, der taler for, at vi forbereder os til den, at påsken ikke pludseligt kommer over os, og lige så pludseligt er overstået og kun blev til påskeæg og påskebryg. Så måske – det er jo helt op til den enkelte – men måske skal man give afkald på et eller andet for at få overskud til påskeforberedelse, altså faste fra noget. I sidste uge var der en, der sagde til mig, at han havde tænkt sig at faste fra gudstjenesterne i fastetiden, og få mere søvn søndag morgen. Det er jo ikke op til mig at bedømme diverse fastemner, jeg vil bare have lov at anbefale påskeforberedelse. Kan man sove sig til det, så værsgo’.

Men, der lurder i dette en kain-fare. Nemlig det, at fasten bliver et fokus på, hvad jeg gør. Et fokus på egen indsats, fromhedsindsats, helt i tråd med, at der fokuseres i livet på egen indsats og det udbytte, vi får af det. Og hvis vi så oplever som Kain ikke at blive tilgodeset af Guds godhed, så kan vi nemt blive dårligt stemt i sindet. Hvad der egentlig fyldte i Kains sind, ved vi faktisk ikke. Jo, han blev vred. Men hvorfor i alverden skal vreden gå ud over broderen Abel? Det er jo Gud, han er vred på.

I salmen, vi indledte gudstjenesten med, nævnes mange af de ting, vi mennesker mere eller mindre begærer og stræber efter som udbytte af livet. Så længe det er vort begær, og inden vi når til erkendelsen af, at det jo langt hen ad vejen er egen forfængelighed og fokus på selvet, inden da går vi langt for at tilfredsstille vort begær. Og nogle gange så går skuffelse og vrede over utilfredsstillet begær ud over helt uskyldige

mennesker i vor nærhed. Nogle gange ud over de aller nærmeste og mest uskyldige. Vi slår måske ikke hinanden ihjel; men det kan faktisk være lige så katastrofalt, når de andre skal ned med nakken, fordi jeg ikke er størst, fordi det ikke handler om mig... om mig og Gud.

Livet handler aldrig om mig og Gud. Livet handler om Gud og mig. Påsken handler om Jesus og mig. Troen handler om Jesus og mig.

Når vi ser det, ser vi, at hvad vi synger i næste salme:

Fri er kun den, som kan tjene,
den, som i kærlighed glemmer sig selv...

Det er ikke bare en livslektie for os, men en livssandhed, fordi det har sin begrundelse i, at der var én, der kom for at tjene. Den største kom for at tjene os med det nødvendige.

Derfor er dét, vi skal have med hjem fra gudstjenesten heller ikke præstens og kirkebetjeningens præstation, men kirkebetjening og menighed skal samme yde, hvad de kan, for at gøre det til en god oplevelse, fordi det fremmer tilegnelsen af Guds tjeneste for os, så vi kan gå ud i ugen med fryd og glæde over at tjene Ham, som har tjent os. Og selv med nok så gode intentioner, så kommer vi alligevel nok til at begære forfængeligheden og sige 'mig og min kone/mig og min Gud'. Da må vi ty til Jesu ord til Peter: "Jeg bad for dig, at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre."

Jesu anliggende er ikke, at vi skal have fremtrædende positioner i begær efter at være den største og blive set. Jesu anliggende er, at vi skal se os som dem, Jesus har gjort det

nødvendige for, og det, som er nok, og deri se os, ikke mig, men os og være hinanden til opmuntring, styrke og glæde i troen. Du og jeg, vi skal tjene hinanden og være sammen i Guds tjeneste.

Gud sagde til begærets og vredens søn, Kain: Fredløs og flygtning skal du være på jorden. Jesus sagde til Peter: Jeg bad for dig. Ved Gud Helligånd lyder den treenige Guds stemme også til os i dag: Jeg er iblandt Jer som den, der tjener.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen